

Bláznivé
léto

Text copyright © 2023 by Melissa Foster
This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Blažena Kukulišová, 2026
Cover © Martin Kopecký, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-6022-0

Melissa Foster

Bláznivé
léto

přeložila Blažena Kukulišová

*Všem, kdo nedávno ukončili vztah a tápou,
zda jsou dost dobří. Netápejte. Věřte.
Dopřejte si čas ke zhojení ran, objevujte
znovu svoje já, pracujte na svém štěstí.
Vaše vibrace skutečně přitáhnou váš
kmen. Já jsem za ten svůj moc vděčná.*

NICOLE

„**A** vůbec, kdo potřebuje sex?“ řeknu napůl žertem svým nejlepším kamarádkám cestou do rybářského městečka Chatemup v Massachusetts v Nové Anglii, kde jsem si z bůhvíjakého důvodu usmyslela koupit domek. Ne pronajmout, jak by to udělala normální osmatřicetiletá ženská, která v těch končinách nikdy nebyla, ale rovnou ho koupit po dvanáctiminutové videoprocázce se smělou realitní makléřkou, co nejspíš není o moc starší než moje dvacetiletá dcera Mackenzie. Od rozvodu uplynuly skoro tři roky, pořád jen pilně píšu a čas letí. Chopit se *konečně* vlády nad svým životem a prožít léto, v němž začnu znovu v místě, kde mě nikdo nezná, mi připadalo jako senzační nápad, ale když se blížíme k mostu oddělujícímu můj nový letní domov od zbytku civilizace, trochu znejistím.

„*Cože?*“ Racheliny zelené oči málem vypadnou z důlků. „Jestli vstupuješ do fáze sex-už-nepotřebuju, jsi mimo hru až moc dlouho.“ Prudce se na sedadle spolujezdce otočí a s pohupujícím se rudým ohonem se zadívá na Dani, která něco vyťukává na svém mobilu. „Dani, slyšíš to?“

„*Jo.* Je to horší, než jsme myslely. Musíme ji přimět k akci, *hned.*“

„*Ne, nemusíme.*“ Zamračím se na Dani ve zpětném zrcátku. Světlé vlasy má na hlavě sčesané do lajdáckého drdolu a je vmáčknutá na zadním sedadle vedle kufrů v něčem *dalším*, co jsem koupila pro své nové porozvodové začátky: červeném kabrioletu VW Bug. Už jen nacpat do mého autíčka všechny naše krámy s milovnicí módy

Rachel a Dani, sběratelkou bot, byl sám o sobě výkon. Naštěstí je ale Rachel neskutečně dobrá v balení, takže jim ani tohle nezabránilo vzít s sebou každou maličkost a mně to nezabránilo vyjet na náš každoroční holčičí výlet. Bůh sám ví, že ho letos potřebuju.

Dani přimhouří oči. „No tak, holka, nemrač se na mě. Muselo ti fakt hrábnout, jestli si myslíš, že se obejdeš bez sexu. Sex omlazuje. Všechno je s ním lepší.“

„Píšu romance a mám termín, pamatuješ? Musím dostat slova na stránky, ne *P* do svojí *V*. Říkala jsem vám, že moje pitomá múza je kvůli té Kenziině minikrizi už měsíc v háji.“

Dani obrací oči v sloup. „Kenzie a její krize. Nechtěj, abych se rozčílila.“

Mé dceři dělá značné potíže pochopit pojetí zodpovědného mladého člověka. „Můžeme to teď nechat být? Mám i tak dost stresu kvůli termínu.“ Začátkem října mám odevzdat rukopis a ještě jsem nezačala psát.

„Nediv se, že tvoje múza zdrhla. Potřebuje inspiraci,“ přisadí si Rachel. „Jestli chceš dostat na stránky žhavá slova, tak potřebuješ *P* ve svojí *V*. Jsi úspěšná single žena. Měla bys vyrazit mezi lidi a bavit se, nacházet inspiraci v životě, ne žít prostřednictvím postav ze svých knížek.“

Skepticky se na ni podívám. „Že mi to říkáš zrovna ty.“

„O čem to mluvíš?“ Těká pohledem mezi mnou a Dani a krčí nos, a jelikož má světlou pleť, ještě víc na něm vynikne shluk jantarových pih. „Já přece chodím mezi lidi. Před třemi týdny jsem se rozešla s Jackem.“

„V tomhle má Nicky docela pravdu, Rach,“ řekne Dani a dál datluje na mobilu, nejspíš si domlouvá venčení a šlechtění psů na tři měsíce dopředu. Má pořád plno. „Kolikrát jsi s ním někde byla? Měli jste třikrát rande a pak ses s ním měsíc rozcházela, než jsi to konečně utnula.“

„Měla jsem moc práce.“

„Sjíždět potřetí seriály jako *Emily in Paris* a *Městečko Schitt's Creek* není práce.“ Vlastně to Rachel nemám za zlé. Nikdo neobstojí ve srovnání s jejím zesnulým manželem Lucasem. Byl to milující muž a kamarád nás všech. Když jsme o něj před šesti lety přišli, všechny nás to zdrtilo. „Já tě nesoudím, holka. Taky mi vyhovuje být single. Konečně mě těší být v životě tím, kým jsem, a tam, kde jsem. Dalo mi spoustu práce se k tomu dopracovat a nechci riskovat, že si to zkažím kvůli nějakému chlápku, který se na mě beztak vykašle.“ Tohle samozřejmě vědí. Stály při mně v krušných měsících, kdy jsem oplakávala konec svého druhého manželství, zahrnovaly mě láskou, když jsem to potřebovala, a povzbuzovaly mě, zatímco jsem znovu budovala svoje sebevědomí a snažila se ho postavit na pevnějších základech, než jaké mělo dosud. Ale i dobré kamarádky někdy potřebují jemnou připomínku.

„Tak se trochu pobav a pak se vykašli ty na *ně*,“ navrhne Dani. „Neříkáme, že se musíš vyspat se spoustou chlapů nebo se znovu vdát. Ale co se stalo s tou odvážnou teenagerkou, kterou jsme poznaly na táboře pro roztleskávačky? Tehdy nás ukecala, ať se uprostřed noci vykrademe na mejdan, a pak si narazila...“

„Brada s vymakanými břišními svaly!“ zazpíváme jednohlasně a pak se rozchechtáme.

„S tím *byla* sranda,“ připustím. „Ale není to tak, že bych se snažila vyloučit ze života sex. Jen se prostě nic neděje.“

„Vážně? To je teda divný,“ řekne Dani sarkasticky. „Chceš říct, že v předchozích dvou letech na dveře tvojí pracovny ve virginském *Kazisvětákově* neklepal vytrvalej proud sexy žádoucích starých mláďenců? Vážně, Nicky, pokud odmítáš využívat online seznamky, musíš z toho spisovatelskýho doupěte občas vylézt, aby ses seznamovala s mužským.“

Online seznamky potřebuju ze všeho nejmíň. Mám po krk všelijakých dramát a po dvou nevydařených manželstvích už o vztahy ani nemám zájem. „No tak, holky. S Timem jsem skomírala.

Neměla jsem společenský život – vlastně *žádný* život – a pořád mi jen lhal. Musím přijít na to, jak vůbec *žít* mimo svou pracovnu, a najít si okruh lidí, s nimiž si mám co říct. Tohle potřebuju víc než šukačku. Kromě toho mám svoje kluky na baterky a jsem s nimi velice spokojená.“

„Chápeme tě,“ oduší Rachel. „Jsmo rády, že jsi konečně šťastná, a po tom všem, co máš za sebou, je nám jasné, že chceš chránit svůj klídek. Ale musíš uznat, že máš sklon zavírat se v pracovně a vůbec nevycházet ven, a nechceme, abys přicházela o opravdu senzační život.“

„Já vím a cením si toho. Těším se, že začnu znovu od začátku a zase naplním svou tvůrčí studánku v místě, kde nikdo neslyšel Timovy lži.“

„Ten vůl ti dal fakt zabrat,“ podotkne Dani. „Ještě pořád si myslím, že bys mě měla vzít jako svůj doprovod na Nolanovu svatbu.“

Zašklebím se na ni. Nolan je Timův syn. Pomáhala jsem mu ho vychovávat od jeho dvanácti, a i když se netěším, že uvidím Tima a jeho přítelkyni, Nolana mám moc ráda a nedorazím na jeho svatbu vyzbrojena Daninou nenávistí k jeho otci. Dani sice ví, že krach našeho manželství nebyl jednostranná záležitost, ale tyhle holky za mnou stojí v dobrém i zlém. Pomáhaly jsme si při různých roztleskávačských patáliích, při prvních láskách, bolestných rozvodech a srdcervoucích ztrátách. Nechci riskovat, že se Dani rozvášní a začne se do Tima navážet.

„Na svatbu tě *nevezme*,“ prohlásí Rachel důrazně. „Teď se soustřeďme na to, jak skvěle si užijeme tenhle výlet.“

„To teda jo.“ Dani mi poklepe na rameno. „Vím, že musíš psát, Nicky, ale přeju si, abys zakusila nejrůznější slasti. Tak doufám, že nezalezeš do svojí pracovny.“

Říká tomu manifestování, což znamená, že něčemu věnuje pozornost a energii a věří, že se to stane realitou. Dělá to tak se všemi aspekty svého života už hodně dlouho a je v tom fakt dobrá.

Představuje si nemožné a pokaždé se ukáže, že to skutečně jde. Podle mě se jí sny plní hlavně díky tomu, že si je vzala do hlavy neuvěřitelně svérázná žena, a nečekám, že se její kouzlo přeneso i do mého osobního života. Nevykládejte si to ale špatně. Myslím si, že jsem taky úžasná. Svoje profesní sny zvládám přeměnit ve skutečnost. Vážne to jen v mém soukromí.

„Určitě vás potěší, že mám v úmyslu vstávat brzy a psát tři čtyři hodinky předtím, než se vyhrabete z postele. Pak se budu věnovat jenom vám.“

„Bezva,“ řekne Rachel. „Máme před sebou perný týden a při troše štěstí během něj najdeš i trochu té horizontální inspirace.“

Pochybuj.

„Už vidím obálku tvé další knihy.“ Dani mávne rukou, jako kdyby četla z nějaké cedule, a pronese: „*Nicole Rossová je zase ve formě.*“

„Mně by stačilo *Nicole Rossová klade slova na stránku a strká nohy do písku.*“

Když vyjedeme na most, zadívám se na vodu všude kolem a zářivě modrou oblohu, obojí zdánlivě nekonečné a plné klidu. Stáhnou si okénko, vdechnu teplý novoanglický vzduch a cítím silný závan něčeho osvěžujícího, co tak docela neumím pojmenovat, ale vím, že jsem to kdysi cítila často.

Rachel a Dani zpívají spolu s Lizzo „About Damn Time“ a vrtí se na sedadlech, bezstarostné, jako bychom byly teenagerky. Jejich nadšení je nakažlivé, a přestože neudržím melodii, ani kdyby na tom závisel můj život, přidám se k nim, prozpěvuju si, rytmicky pohupuju rameny a uvědomím si, že se takhle dokážu uvolnit, jen když jsem s nimi. A v tu chvíli mi to dojde. Ten neznámý pocit, který se mi vkrádá pod kůži a vzdouvá se ve mně, zatímco projíždíme po mostě, je pocit *volnosti*. Když mi to docvakne, připadám si jako břídil, jemuž dává život rány.

Ne, život ne. Břídil fackovaný vlastními špatnými volbami.

Zkouším se poučit z Daniných rad a představuju si, jak ze mě padá tíha nejhorších let, jako když se had svléká z kůže. Na konci mostu si představím, že tam tu kůži nechám, a udiví mě, že si připadám lehčí. Podle instrukcí GPS vyjedeme na dvouproudovou silnici, kterou lemují vysoké borovice tuhé a tráva rostoucí v písku. Něco úplně jiného než přelidněné ulice ve Virginii.

Chatemup mi najednou znovu přijde jako dobrý nápad.

NICOLE

„Jsme tady!“ vykřikne Rachel, vytáhne foťák a zvěční ceduli oznamující, že jsme dorazily do mého nového letního bydliště. „*Vítejte v Chatemupu, Massachusetts, kde se všechno hned ví, ryb je hojnost a nikdo není dlouho cizincem.* Tohle místo, kde se říká na rovinu, jak se věci mají, si zamilujete.“

„Radši nebudeme dělat žádné hlouposti, aby se Nicky nedostala do řečí,“ navrhně Dani.

„To bude těžké. Nádherná spisovatelka je žádané zboží.“ Rachel na mě a Dani zahýbá obočím.

Obrátím oči v sloup. Nejsem na to pyšná, ale přiznávám, že oproti svým krásným kamarádkám jsem nic moc. Vyrůstat v domě plném bráchů způsobilo, že se pohlednost na seznamu mých priorit držela velice nízko. Porazit je ve všem, na co jsem se zmožila? Jo, to bylo nejdůležitější. Nepůsobím totiž moc žensky, spíš jsem taková divoška, navzdory ustavičnému cvičení v pase trochu obtloustlá, a moje kudrnaté kaštanové vlasy jsou i v dobrých dnech spíš krepaté a nepoddajné. Ale když zrovna nepracuju, mám skvělou povahu. Nebo jsem ji aspoň mívala.

Doufám, že jsem ji neztratila.

„Úsměv, Nicky!“ Rachel na mě namíří foťák a já zvednu dva prsty na znamení míru a zazubím se. Potom ho otočí k Dani, která zvedne ruku, zamává a pak na ni ukáže prostředníček. Profesionální fotografka Rachel zachytí jak neslušné gesto, tak kamarádčin smích, a potom si udělá selfičko s otevřenou pusou, svým typickým

výrazem nadšení. Dokumentuje naše výlety od té doby, co jsme na ně začaly společně vyrážet, a to před nějakými sto lety, nebo mi to tak aspoň připadá.

Posledních několik týdnů jsem strávila tím, že jsem zjišťovala všechno, co se dá, o tomto ospalém městečku, kde už po staletí žijí prostí, poctiví rybáři. Nejsou tu žádné velké obchodní řetězce ani restaurace s rychlým občerstvením, což mi vyhovuje, a místní tržiště už desítky let vlastní stejná rodina. Je tady spousta roztočilých rodinných krámků, pár restaurací, kino, knihkupectví s novými i použitými knihami, a co je nejlepší, z mého domku se dá snadno dojít do kavárny Rise and Grind. To byl jeden z hlavních důvodů, proč jsem dům koupila. Vždycky jsem toužila po nějakém mimořádném místě, kam bych se mohla při psaní uchýlit, splynout s pozadím a pozorovat, jak kolem plyne život. Tolik k té inspiraci.

Když projíždíme městečkem, pár lidí okukuje výlohy a po cestě nejezdí moc aut. Jsem ráda, že se to tu nehemží turisty. Každý roh ulice zdobí obrovské květináče překypující letničkami a chodník lemují dřevěné sloupky sahající do pasu, mezi nimiž je natažené silné námořnické lano. Rachel fotí a já jsem naprosto uchvácená roztočilými obchůdky, které vypadají jako domky, s hezkými markýzami nade dveřmi a výlohami. O malých městečkách píšu víc než deset let a těším se, až se pohroužím do kultury tohoto místa.

„Zdá se mi to, nebo je to tu ještě hezčí než na fotkách?“ Nakukuju do uliček vpravo a zachytím záblesk pozdně odpoledního slunce odrážejícího se od vodní hladiny pod kopcem.

„Starosvětskému půvabu Nové Anglie se nic nevyrovná.“ Rachel se dívá přes objektiv foťáku. „Je to tu krásné. Nemůžu se dočkat, až tady všechno prozkoumáme.“

„Rozhodně to tu má potenciál,“ souhlasí Dani. „Podívejte na toho fešáka u hospody.“

S Rachel sledujeme směr jejího pohledu a uvidíme šedovlasého muže venčícího psa. „Vypadá dobře, ale odkdy tě zajímají postarší pánové?“ zeptám se. „Je mu aspoň šedesát.“

„Mluvila jsem o tom psovi,“ objasní Dani. „Ale šedesát nešedesát, ten chlápek vypadá k světu. Nicky, co takhle začít si s nějakým tatškou?“

Mrknu do zpětného zrcátka a rozhodnu se její otázku ignorovat. „Prosím, řekni mi, že bys mužského v posteli neoslovila tatko.“

Dani se zasměje. „Normálně to nedělám, ale budu to *muset* zkusit a říct tak Bennettovi, jen abych si připomněla, jak se teď tváříš.“ Bennett je pár posledních měsíců její přítel. Na můj vkus je trochu upjatý, ale Dani působí šťastně.

„Chudák, bude si myslet, že se mu vysmíváš,“ řekne Rachel. „Chce se mi čurat. Zastav někde.“

„Už tam skoro jsme.“

Rachel nasadí kamennou tvář. „Vážně, mami? Můžeš prosím tě netrhat partu?“

„Mluvíš jako Lucy.“ Lucy je její dvanáctiletá dcera.

„Kde myslíš, že se to její menší já naučilo?“ zeptá se Dani. „Tamhle je ta tvoje kavárna. Pojďme ji omrknout.“

Na rohu před námi vidím Rise and Grind. „*Moje* kavárna. To zní skvěle.“ Zaparkuju a projdeme mezi lidmi, kteří si povídají u stolků před kavárnou. Uvnitř nás přivítá božská vůně čerstvě pražené kávy a hudba mísící se s hovorem hostů. Přední a boční okna lemuje různorodá směsice boxů a stolků ze dřeva s omšelým vzhledem a útulná zákoutí s lákavými čalouněnými a koženými křesílkami. Zdi jsou plné pestrobarevných obrazů a fotografií města.

„Tenhle mix staromódního rybářského městečka a velkoměstské kavárny je super,“ podotknu a stoupneme si do fronty.

„Mně připadá super ten sexy barista,“ zašeptá Rachel.

Chlápek s vlnitými světlými vlasy a neupraveným strništěm stojící u kasy vypadá opravdu rozkošně, ale od pohledu je o dekádu

mladší než my. „Vsadím se, že by se ti líbilo být zase pětadvacítka, že jo?“

„Ani náhodou. Život byl tehdy hrozně matoucí. Společnost chtěla, abych se zamilovala a vdala, můj mozek si přál, abych ze svého života vytěžila maximum, a tělo chtělo mít pořádku senzační sex.“

„Moje ho chce doteď,“ oduší Dani. „A Nicky by mohla využít toho, že se mladším mužům líbí starší ženy. Jasná výhra.“

Podívám se na ni a doufám, že ji můj pohled umlčí.

„Zatímco budeš Nicky přesvědčovat, ať svede mladého kluka, zajdu si na záchod,“ oznámí Rachel. „Objednáte mi vanilkové latte?“

„Jasně,“ odvětim a prohlížím si vitrínu s čerstvě upečenými chleby, muffiny a dalšími dobrotami.

„Taky si musím odskočit,“ řekne Dani. „Nicky, dám si chai tea latte a k tomu sexy zajdu pro tebe.“

Obrátím oči v sloup a ty dvě zamíří k toaletám. Fronta se rychle zkracuje, a když přistoupím k pultu, abych nám objednala, barista si mě prohlédne odshora až dolů. „Dnes musím mít šťastnej den. Tebe jsem tu ještě neviděl.“

Flirtuje se mnou? Strávily jsme celý den na cestě, mám unavené a nejspíš krví podlité oči a ráno jsem si neumyla vlasy, protože jsme vyjížděly, jen co se rozednilo. Takže je vyloučeno, aby se mnou flirtoval, a z nějakého důvodu se mi hned líp dýchá. Což mě znepokojí. Přece se nebojím flirtování. *Nebo jo?* Zavrtím hlavou, abych z ní tyhle směšné myšlenky vyhnala.

„Jsem tu poprvé. Koupila jsem kousek odsud domek.“

„Super. Já jsem Matt a jsem rád, žes přišla. Co si dáš? Počkat, budu hádat.“ Znovu si mě zkoumavě prohlédne. „Vsadím se, že máš ráda něco sladkého a pikantního, že jo?“ Při slově pikantní zvedne obočí. „Milovníka kávy se skořicí cítím na míli daleko.“

Všímnu si, že baristka u vedlejší pokladny ho sleduje s pobavením. Jo, jednoznačně se mnou flirtuje a káva se skořicí na mě fakt

sedí, krucinál. Zvažuju, že si objedná něco jiného, abych to jeho flirtování zarazila, ale nakonec se rozhodnu kašlat na opatrnost a jít do toho po hlavě. Ne že bych uvažovala o pletkách s klukem v jeho věku, ale jsem už tak dlouho single, že nemůže uškodit, když si opráším svoje flirtovací dovednosti.

„Tohle ti jde, Matte.“ Nasadit dávno zapomenutý koketní tón mě stojí víc úsilí, než mě těší si připustit. „To zní perfektně.“ Objednám pítí i kamarádkám a zaplatím.

„Doufám, že si to vypijete tady. Nebo mi zlomíš srdce a vezmete si to s sebou?“

„Srdce bych ti zlomit nechtěla. Budeme tady.“ Když odejde, aby nám připravil nápoje, chvěju se radostí, že se mnou někdo flirtoval. Pak ale z výrazu baristky vyčtu, že je zvyklá vidět to, co ze mě vyzařuje, a protože si připadám hloupě, nasadím neutrální výraz.

Matt se vrací s tácem našich káv. „Jak dlouho se tady zdržíš?“ Přihodí na podnos několik ubrousků.

„Celé léto.“

Přistrčí mi tác přes pult a jeho prsty se zcela záměrně otrou o moje, což mě vyvede z míry. Ztiší hlas. „To doufám znamená, že tě budu vídat.“

No těbůh. Vážně se mnou flirtuje, jenže já jsem už dávno vyšla ze cviku a mám z toho nervy nadranc. „Jo, jasně. Oukej. Díky!“ Seberu tác, otočím se a jako nějaká nemotorná pubertáčka vrazím do kamenné zdi, až kafe šplouchá na všechny strany. Horečně se snažím zklidnit rozhoupané kelímky, vzhlednu a zachytím naštvaný pohled statného chlápka s černými vlasy rozčuchanými větrem, prošeďivěným strništěm a, *ach ne*, širokou hrudí politou kávou.

„Panebože, moc se omlouvám. Proč na těch kelímcích nejsou víčka?“ Přendám si tác do jedné ruky, popadnu ubrousky a začnu mu osušovat košili. Muž má pevný silný hrudník a můj spisovatelský mozek se rozběhne na plné obrátky. *Není svalnatý jako Thor, jen prostě silák, na způsob dřevorubce, nebo...*

Dlouze hlasitě vydechne, jako by měl za sebou *perný den*, a hlubokým drsným hlasem procedí: „To je v pohodě.“

„Ne, není,“ trvám na svém a snažím se osušit fleky na jeho košili. „Opravdu mě to mrzí.“

Zakryje svou velkou mozolnatou dlaní mou ruku a přitiskne si ji k hrudi. „*Řekl jsem*, že je to v pohodě.“

Zatímco zpracovávám jeho autoritativní tón, nasadí klukovský úsměv a předvede senzační dolíčky, které zjemní jeho kousavost a způsobí, že se mi nečekaně rozbuší srdce. Vytáhne obočí. „Nemyslíte, že je trochu mladej na to, aby vás tak rozhodil?“

Spadne mi brada. Taková drzost! „Já přece... Nejsm...“

„Jasně.“ Oči mu jiskří pobavením a kolem nich se tvoří vějířky vrásek.

Z nějakého hloupého důvodu si všimnu, že jsou ty vrásky světlejší než zbytek jeho opálené kůže, a napadne mě, že nejspíš tráví spoustu času na sluníčku. *Bez trička?*

Sakra, co se to tu děje? Donutím mozek zase začít fungovat a odtáhnu ruku. Muž se zasměje a přistoupí k pultu, jako by právě neusoudil, že jsem příliš stará a příliš nažhavená. Slyším Matta říkat: „Declane, chlape. Koketoval jsi s mou holkou?“

Bezva.

Vidím, že se blíží mé kamarádky, oddusám k nim a podám jim to, co zbývá z jejich nápojů.

„Páni, ten je k sežrání,“ zašeptá Dani tlumeně. „Hned spousta doteků a viděla jsi ty dolíčky?“

„Necháme tě pět minut samotnou a ty sbalíš někoho, kdo vypadá jako Jeffrey Dean Morgan?“ Rachel se napije kávy. „To teda zírám.“

„Jo no, jen nevím, jestli mám být naštvaná, nebo se stydět. V podstatě naznačil, že lovím zajíčky. Vypadněme odsud.“

NICOLE

Stavíme se v obchodě s alkoholem, vybereme víno a jdeme na tržišťe nakoupit jídlo. Chatemupské tržišťe je na hony vzdálené obchodním řetězcům s potravinami, je tu jen šest uliček, malé lahůdkářství a obrovský pult s rybami. Ale prodejna zeleniny a ovoce ve stylu farmářského stánku, čerstvé pečivo a samoobslužný pult s kávou mu dodávají osobitou atmosféru. Všechno je dražší než u nás doma a kromě ryb tu není ničeho moc velký výběr, ale těší mě, že si sama vybírám nejčerstvější ovoce a nejsvěžejší zeleninu, místo abych si je nechala dovézt až ke dveřím jako obvykle.

„Budeš si prohlížet každý kousek ovoce?“ zeptá se Rachel a hodí pomeranče do plastového sáčku.

„Už jsem zapomněla, jak se mi to líbí.“

„Pořizovat jídlo?“ podívá se Dani. „Můžeš každý týden nakupovat pro mě, jestli tě to baví.“

„Myslím to vážně. Kdysi jsem všechny potraviny kupovala sama, vařila jsem a moc mě to bavilo.“ Otěhotněla jsem v osmnácti a vzala si svou lásku ze střední, Jaye. Vydrželo nám to jenom pět let. Po rozvodu jsem šla bydlet k rodičům, ale po pár měsících jsme se s Mackenzie přestěhovaly do bytu a musela jsem si vystačit s hodně nízkým rozpočtem.

„A pak sis vzala Tima, toho sobeckého pitomce,“ utrousí Dani.

„Ze začátku jsme byli opatrní. Ještě pořád jsem nakupovala potraviny a vařila. Teprve když děti povyroستly a oba jsme se víc věnovali práci, začali jsme si všechno usnadňovat. Stále jsme

objednávali jídlo zvenku a kupovali různé věci jen tak z rozmaru. Teprve teď, v tuhle chvíli mi dochází, že jsme po ničem z toho netoužili, mnohdy jsme to ani nepotřebovali.“

„V jeho případě to platilo u *všeho*. Vážně, kdo sbírá *auta*?“ Rachel hodí do sáčku další pomeranč.

Tim vydělával slušné peníze prodejem luxusních nemovitostí, ale když moje roční příjmy dosáhly šesticiferných částek, začalo být jeho koníčkem sbírání aut. S rostoucí výší mých výdělků rostla i jeho záliba v dražších autech. „Jsem ráda, že je všem těm nesmyslům konec, ale uvízla jsem v tom snadném režimu a zapomněla, jak uspokojivé nakupování potravin může být.“

„Vypadněme z téhle uličky, než požádá o zástěru,“ řekne Dani.

Při procházení tržištěm přemítám, jak mě změny ve snadném režimu ovlivnily, a v duchu se vracím do kavárny. Proč jsem v přítomnosti Matta a toho chlápka s dolíčky byla tak nervózní? S výjimkou Dani a Rachel jsem vždycky vycházela líp s kluky než s holkami a po mužských kamarádech se mi stýská. Možná jsem ve svém spisovatelském doupěti opravdu uvízla příliš dlouho, protože Nicole před Timem by flirtování nějakého mladíka nerozhodilo. Je příjemné vědět, že jsem padla do oka mladšímu muži, a dokonce mi ani nevadí poznámka toho s dolíčky, že jsem na zajdy. Ne že bych chtěla, aby mě takhle někdo viděl, ale při vzpomínce na ty dolíčky a klukovský úsměv mi to přijde docela legrační.

„Co znamená ten potrhlej úsměv?“ zeptá se Rachel.

„Nic.“ Zamířím do uličky s mrazáky a Rachel s Dani se vracejí k toaletním potřebám.

Prohlížím si zmrzlinu, hledám mražený jogurt a vtom mi dojde, že ho vlastně nemám ráda. Jím ho celou věčnost, protože se Timovi líbilo, že není tak tučný jako zmrzlina. *Kdy se ze mě stalo štěně, co následuje, místo ženy, která vede?* Odpověď nemusím hledat dlouho. Poté, co jsem se provdala za Tima, protože to bylo snazší než se hádat.

Když jsem požádala o rozvod, myslela jsem si, že jsem se z toho vzorce vymanila, ale teď mi dochází, že jsem sice manželství ukončila, ale ztratila jsem v něm kus svého já.

To mě naštve a rovnou se rozhodnu. Tohle léto nebude jen o tom, že dokončím román a doplním svou studnici kreativity. Letos v létě najdu všechny ztracené části svého já, včetně těch, které už si ani nepamatuju, že jsem ztratila.

Třeba to, že mám ráda mátovou zmrzlinu s kousky čokolády.

Přihodím jí půllitrovku do košíku a jdu najít kamarádky.

„Tady jsi,“ řekne Dani, když vejdu do uličky s toaletními potřebami.

Hodí mi nějakou krabičku a já se podívám na etiketu. *Velké kondomy. S vroubky pro její slast.* „Proč tohle chceš? Bennett tady není.“

„Jsou pro tebe. Manifestujeme, pamatuješ?“

„Dani.“ Vrátím jí krabičku. „Já tohle nepotřebuju.“

„Máš pravdu.“ Rachel mi krabičku vyškubne z ruky a vrátí ji na polici. „Když už manifestujeme, měly bychom to dělat správně.“ Popadne krabičku kondomů Magnum XL a hodí ji do košíku.

„Jooo.“ Dani si s ní plácne zvednutou dlaní.

Jejich smích mě pobaví. Ušklíbnu se. „Amatérky.“ Zvednu krabičku s XL kondomy a vrátím ji na polici.

„No tak,“ domlouvá mi Dani. „Ani si nedáš šanci.“

„Je vidět, jak málo se v tom vyznáte. Když vám jde o velikost, sáhněte po Magnum Ecstasy.“ Ukážu jim krabičku. „Jsou o centák delší než XLka.“

„Jak ty tohle víš?“ Dani a Rachel na sebe nevěřičně kouknou.

„Knižní průzkum.“ Hodím krabičku do košíku, zvednu bradu a vykročím uličkou. „Já totiž možná nemám senzační milostný život, ale moje postavy ano.“

Za dalších dvacet minut jedeme po Old Wharf Road táhnoucí se podél přístavu a Rachel a Dani se dohadují, jak by se měl jmenovat

můj domek – „Malinový koláček... Nicolino hnízdečko... Malinový sen...“ Zmínila jsem se o tom, že domek má fasádu v barvě malinového šerbetu? Líbí se mi nápad pojmenovat ho na znamení připomínky našich dnů strávených na roztleskávačských táborech. Každá z chatek, v nichž jsme bydlely, měla nějaké rozkošné jméno a na čas, který jsme v nich strávily, máme báječné vzpomínky.

Dívám se z okénka, jak se racek vrhá do vody. O chvíli později odlétá s rybou v zobáku. Tohle se na předměstí Virginie nevidí.

„Podívejte na ty dva domy hned u pláže,“ zvolá Dani. „Vsadím se, že by stály majlant. Umíte si představit, že tam bydlíte?“

„Ten menší se loni v létě prodával, stál o osm set tisíc dolarů víc než můj.“ V posledních třech letech byly v Chatemupu na prodej jen dva domy, což jsem brala jako dobré znamení, že když se sem lidi přistěhují, málokdy odejdou.

Sjedu z hlavní silnice na štěrkovou cestu vedoucí k mé příjezdovce. Míjíme Oyster Run, slepou uličku s hezkými domky, a pak odbočím na strmou příjezdovku, o kterou se dělím s jedním sousedem.

„Úkryt na úbočí!“ vykřikne Rachel.

„To je pěkné jméno,“ řeknu.

„Ne,“ zaprotestuje Dani. „Žádný *úkryt*. Snažíme se Nicky toho zlozvyku zbavit.“

„Vždycky budu spisovatelka a to znamená, že se do určité míry budu vždycky schovávat.“ S narůstajícím nadšením zastavím u domku v barvě malinového šerbetu a se štítovou střechou. Štít je ovšem vpředu a příjezdovka vzadu. „Teda holky, to je, co? Senzační a je *můj!*“

Vyhrabeme se z auta a díváme se na domek, jako bychom nikdy dřív žádný neviděly. „Pořád nemůžu uvěřit, žeš ho koupila,“ řekne Rachel.

„Já taky ne,“ přidá se Dani. „Když jsi řekla, žeš udělala něco šíleného, myslela jsem, že sis konečně nechala udělat ty fialové pramínky ve vlasech, o kterých jsi pořád mluvila.“

„Tohle je o hodně lepší než fialové pramínky.“ Jsem radostí bez sebe. „Pojďme se podívat, jak vypadá nábytek.“ Realitní makléřka mi dala kontakt na firmu While You Were Out, která pomáhá majitelům domů s čímkoli od zahájení sezony až po její ukončení, včetně oprav, úklidu a vybavení nábytkem. Byl to senzační pocit vybavit místnosti nábytkem, který se líbí *mně*, místo abych se musela podřizovat manželovu vkusu. Holky mě dokonce přemluvily, ať si nechám postavit terasu s ohništěm a nakoupím plážová křesílka a zahradní nábytek, aby mi v létě nic nechybělo. Utratila jsem víc, než jsem chtěla, ale věděla jsem, že mi tyhle věci přinesou víc radosti než finanční rezerva, kterou jsem si tvořila od dob, kdy se moje kariéra rozjela.

Rachel popadne foťák, necháme zavazadla v autě a rozběhneme se po chodníčku z lastur k bočnímu vchodu. Rychle odemknu, rozrazím dveře a za nimi se objeví podlaha ze širokých prken z tvrdého dřeva, která se táhne přes obývací do jídelny a kuchyně. Nahoře jsou dvě ložnice a koupelny a v tomto podlaží jedna ložnice a koupelna. Zběžný pohled potvrzuje, že jsem si při zařizování vedla dobře. Běžová pohovka ve tvaru písmene L a pestrobarevné polštáře se krásně hodí k zeleným a modrým odstínům přehození a závěsů a perfektně ladí se žlutými kuchyňskými skříňkami. Zlatý hřeb, můj krémově zbarvený psací stůl, je v obývací umístěn ve výklenku, z něž je dokonalý výhled na moře, jako by tam ten arkýř byl jen pro ten účel.

Zapišme jako malé holky a vběhneme dovnitř. Rachel sebou plácne na pohovku. „To je perfektní!“

„Paráda!“ Dani oběhne první podlaží a nakoukne do každé místnosti. Pak přikluše zpátky do obývací. „Našla jsem svou ložnici.“

Skoro ani nedokážu uvěřit, že jsem se této šance chopila. Tohle je moje prázdná stránka. Můj nový začátek. Nejdu nahoru, nepohlížím každý kout. Na to mám spoustu času. Voda mě volá k sobě. Vyjdu posuvnými dveřmi na terasu a kamarádky mě následují. Nad

námi je podesta, balkon patřící k hlavnímu apartmá ve druhém podlaží. Velkorysý název pro útulný pokoj.

Stěží věřím vlastním očím. Věděla jsem, že odsud bude krásný výhled, ale tohle je doslova úchvatné. Kameninová terasa přechází v pruh vysoké dunové trávy, za níž jsou vidět střechy domů podél Old Wharf Road a vzadu za nimi, kam až oko dohlédne, je sytě modrá voda. Vím, že pláž po naší pravici končí u přístavu, i když ten z terasy nevidím. Po naší levici se na pobřeží, které se stáčí do vody jako prst lákající k prozkoumání, nacházejí domky, které ho lemují.

„Páni, Nicky,“ řekne Dani. „Tohle je fakt senzační.“

Natáhnu k ní ruku. „Štípni mě.“

Rachel do mě štouchně ramenem. „Fakt nemusíš mít chlapa. Všechno, co potřebuješ, máš přímo tady.“

Začíná fotit a já se podívám na Dani, kterou přemohla záliba ve feng-šuej a přerovnává na terase nábytek. Nikoli poprvé a určitě ne naposledy se považuju za šťastného člověka. Týden tu se mnou budou moje nejlepší kamarádky, později v létě uvidím na svatbě Mackenzie a můžu se těšit na nové začátky, takže mám úplně všechno.

NICOLE

Jakmile vybalíme a uklidíme nákup, postujeme na sociální síť a obcerstvujeme se vším možným, příliš nadšené, že tu jsme, na to, abychom si daly pořádné jídlo. Dani naléhala, ať jí pomůžeme přearanžovat obývací, a souhlasit bylo snazší než dohadovat se na téma tok energie versus estetika. Už jsme skoro hotové, ale Dani a já teď vedeme oční souboj. Chce totiž přemístit můj psací stůl, což rozhodně nemíním dopustit.

„Nechceš, aby při psaní proudila tvoje čchi?“ doráží na mě.

„Myslím, že znám svou čchi líp než ty. Bude proudit nejlépe, když stůl zůstane přesně tam, kde je.“

„Jak můžeš vědět, že je to nejlepší, když ho nezkusíš natočit jinak?“ Dani se natáhne ke stolu.

„Danielle Potterová, dotkni se ho a přijdeš o ruku,“ řeknu varovně.

„Dani, nech to být,“ požádá ji Rachel. „Dovolila ti přemístit všechno ostatní.“

„Jenomže jeden špatně umístěný kousek nábytku může úplně narušit její přirozenou energii.“ Zjemní tón hlasu a otočí se ke mně. „Nemohla bys to na týden zkusit tak, jak ti radím?“

„Promiň, zlato, ale ne. Znáš mě. Musím mít všechno tak, jak to *mně* připadá v pohodě, jinak nemůžu psát.“

Rozhodí ruce do vzduchu. „Fajn. Ale neobviňuj mě, když to, co napíšeš, nebude stát za nic.“

Budu šťastná, když ze sebe vůbec něco vyloudím. „Díky za pochopení.“ Obejmu ji a Dani nechá paže podél těla, což mě

rozesměje. Je ve svém přesvědčení neochvějná, ale vím, že bude trucovat jen chvíli. Nedokáže se dlouho zlobit, ani za nic to nesvede.

„Víš, že teď budu myslet jen na tohle,“ řekne.

Rachel ji vezme za paži a táhne ji ke kuchyni. „Trocha vína to spraví.“

Když se konečně vydáme na pláž s dekou a v rukou držíme termo sklenice na víno, je už po šesté. Jdeme stezkou přes dunovou trávu a v teplém písku si zujeme žabky. Kamarádky rozkládají deku a já nemůžu odtrhnout oči od vody. Po týdnech, kdy jsem nakupovala nábytek, kuchyňské nádoby, záclony a ručníky a modlila se, ať nedělám chybu, nemůžu uvěřit, že tu konečně jsem.

S hlasitými povzdechy sebou pláceme na deku a já zabořím chodidla do písku. „Je něco lepšího než tohle?“

„Není,“ řekne Rachel.

„No nevím,“ namítne Dani. „Pamatujete, jak jsme si tehdy v létě, než Nicky poznala Tima, udělaly výlet do Myrtle Beach? Já se tam seznámila s tím chlápkem, co vypadal jako mladej George Clooney, a blbli jsme na pláži.“

„Jak bychom mohly zapomenout? V jednom kuse jsi mlela o tom, že má obličej jako Clooney a nádobíčko jako Jon Hamm.“ Napiju se vína.

„Ale pak jsi zjistila, že má přítelkyni, a chtělas ho vykastrovat,“ připomene nám Rachel.

„Jo.“ Dani se otráveně zašklebí. „Měly jste mi to dovolit.“

Sedíme tam v příjemném tichu, popijíme víno a kocháme se výhledem. Podvečerní obloha slibuje krásný západ slunce. S chodidly zabořenými v písku a slaným vzduchem, který mě líbá na kůži, cítím, jak celé moje tělo vydechuje. Takhle by měl život vypadat každý den.

Pozvednu svou sklenici. „Tak na začátek dalšího skvělého výletu.“

„Slyšte, slyšte,“ řekne Dani, když si přitukneme. „Svou práci miluju, ale teď jsem ráda, že sedím na zadku, místo abych každý den nachodila dvacet tisíc kroků se svými čtyřnohými kamarády.“

„Chápu tě,“ oduší Rachel. „Namouduši, protože práce se teď pro mě stala oddechem od mé dcery. Je jí dvanáct, ale chová se, jako by jí táhlo na pětadvacet.“

„Pamatuju si, jak mě v tom věku Kenzie taky vytáčela. A ve třinácti se to ještě zhoršilo.“

Rachel zakloní hlavu a zasténá. „To mi ani neříkej.“

„Promiň. Tak asi radši nebudu zmiňovat čtrnáct, patnáct, šestnáct...“

Rachel se kaboní.

Zasměju se a pozvednu sklenici k dalšímu přípitku. „Na rodičovství. Ať to všechny přežijeme.“

„Vy dvě jste moje spolehlivá antikoncepce,“ rýpne si Dani.

„Bezva, protože my s Nicky aspoň prožíváme sexuální život přes tebe a Bennetta,“ odpoví Rachel.

„Poslužte si.“ Dani se na mě podívá. „Z toho plyne, že potřebujeme oddech, a Nicky ho potřebuje ze všech nejvíc. Mimochodem, ty jedna kudrnatice, tu krabičku kondomů jsem ti dala do batůžku pro případ, že zaboduješ, až si někam vyjdeš.“

„Neblbni. Potřebuju bodovat jen se slovy na stránce.“

„Nevím, jak to děláš. Nedala sis pauzu od našeho výletu loni v létě,“ řekne Rachel. „Já bych z toho zcvokla.“

Prohrábnu prsty písek a myslím na několik předchozích let, kdy jsem psala sedm dní v týdnu. „Aspoň jsem vydala spoustu skvělých knih, ale tohle si už dělat nebudu. Až dokončím tuhle, všechno změní.“

„To ti připomenu.“ Dani vytáhne mobil a namíří na mě kameru.

„Nech toho!“ Směju se a mávám rukama před jejím telefonem. Říkám totéž už celé roky a Dani má videa, která to dokazují. „Tentokrát to myslím vážně a to video to zhatí.“

„Jo, jo, jasně.“ Dani vyfotí moře. „Nepřestaneš, dokud ty hlasy v tvou hlavě nezmlknou, a všechny víme, že to hned tak nebude.“

Kéž by měla pravdu. Poslední dobou mi psaní moc nejde, ale nechci s tím nikoho otravovat, a tak si to radši nechávám pro sebe. „Nechci myslet na práci ani na všední život. Chci jenom sedět na téhle pláži, kochat se výhledem, popíjet víno s nejlepšími kamarádkami a předstírat, že takhle žiju pořád.“

„Na to si připijem,“ navrhne Dani.

Povídáme si o tom, co chceme tento týden dělat a vidět a jak je skvělé tady po měsících čekání být. Dani nám vypráví legrační historky o psech, které venčí, a zatímco dopijeme víno, Rachel nás informuje o několika Lucyiných posledních vylomeninách.

„Je až děsivé, jak rychle roste,“ konstatuje. „Před pár týdny pořádala pyžamovou párty a jen tak z legrace se s holkama nalíčily. Panebože, nekecám, vypadaly tak na patnáct. Nevím, jak přežiju její pubertu.“

„Když jsem to já přežila s Kenzie, ty to přežiješ s Lucy,“ povzbudím ji. Můj telefon zazvoní a na displeji se objeví Mackenziino jméno. „My o vlku a vlk za dveřmi... Nejspíš se chce zeptat, jak se nám tu líbí.“ Vstanu a přiložím si telefon k uchu, ale než stihnu říct ahoj, Mackenzie rovnou spustí.

„Mami, neuvěříš, co se včera večer stalo. S Chadem jsme šli na mejdan, povídala jsem si tam s klukem, kterýho znám ze školy, a...“ Mluví tak rychle, že se vůbec nedostanu ke slovu. „A pak se Chad zakecal s Janie. To mám jako žárlit na svou nejlepší kámošku? Tak mu říkám: *Hele*, co blbneš? A on se začal chovat divně, prý že *já* jsem flirtovala s Joem, ale to *ani náhodou*. Nikdy předtím se takhle nechoval. Bylo to šílený.“

Vybavím si Timovo pasivně agresivní obviňování a hrud' se mi sevře úzkostí. „To zní opravdu nepříjemně. Přece se můžeš kamarádit s kluky, to musí Chad pochopit. Doufám, žeš mu to rázně vysvětlila.“ Rachel a Dani na mě vrhají tázavé pohledy a já zvedám prst.

„Jasně, už jsem mu to vytmavila. Kašlu na něj. Nehodlám mu dovolit, aby mě obviňoval z takovejch blbostí.“

Žasnu. Tohle je po dlouhé době první Mackenziino dospělé rozhodnutí. „Jsem na tebe pyšná, holčičko. Určitě to pro tebe nebylo snadné.“

„Nebylo, ale hrozně jsem se styděla a musela jsem něco udělat. Viděli to všichni, kdo na ten mejdan přišli. Vydrž, někdo zvoní.“

Slyším, jak otvírá.

„Chade? Co to... Óóó,“ dodá tiše k mému zděšení. „Mami, musím končit. Přišel Chad a přinesl mi něco ze Starbucks a plyšového medvídka v tričku s nápisem PROMIŇ. Není to milý?“

Sakra. „Kenzie, používej hlavu. Tohle by nemělo stačit k tomu, aby tím všechno spravil. Ukázal ti, co je zač, a ty teď musíš...“

„Mami,“ odsekne.

Nehodlám se s ní hádat, když už tam Chad stojí. „Fajn. Jen kdyby tě to zajímalo,“ dodám příkře, „domek se mi moc líbí a v Cha-temupu je opravdu hezky.“

„Do prkna. Zapomněla jsem, že tam tenhle víkend jedete. Jsem ráda, že se bavíš. Pozdravuj ode mě Dani a Rachel. Mám tě ráda.“

„Počkej, Mackenzie. Máš si hledat práci. Už se něco rýsuje?“

„Chodím teď častěji na jógu, ale tento týden se do toho pustím. Musím končit. Pá!“ Zavěsí.

„Ech!“ Sevřu telefon a oddusám zpátky k dece.

„Co se děje?“ zeptá se Dani, když si sedám.

„Včera se rozešla s Chadem, protože se choval žárlivě a iracionálně, a zatímco jsme spolu telefonovaly, objevil se tam s dárkem a kávou ze Starbucks a hned je mu odpuštěno.“ Napiju se vína.

„Mladé holky jsou pitomé,“ prohlásí Rachel. „Všechny jsme byly hloupé. Pamatuješ, jak moc jsi milovala Jaye, když jsi otěhotněla a čekala Kenzie?“

„Já vím, ale souběžně s tím, jak se svět vyvíjí, by holky měly být *chytřejší*, ne?“

„Dělat hloupé chyby s kluky je v Kenziině případě ta nejmenší potíž,“ řekne Dani.

Otráveně na ni pohlédnu. Nemýlí se, ale nechci o tom mluvit.

„No co?“ ohradí se Dani. „Víš, že je to pravda. Nevolala, aby se zeptala, jak se má její máma. Chtěla si jen postěžovat na svého kluka.“

„Nesuď ji tak přísně. Ještě se vzpamatovává z rozvodu. Taky se to na ní podepsalo.“

Dani obrátí oči v sloup. „Doufám, že si tady tu svou tvrdohlavou palici pročistíš. Kenzie máme všechny moc rády, ale musí dospět.“

„To vím taky, jenže neexistuje žádná příručka o tom, jak toho správně dosáhnout. Počkej, až budeš mít děti. Mám pravdu, Rach?“

Rachel přikývne. „Vychovávat děti je jako jet v autě bez brzd. Je to šílený mix švandy a děsivé hrůzy, když projíždíš nečekanýma zatáčkama a nemůžeš zastavit nebo si dát od rodičovství pauzu. V podstatě se jen po *zbytek* života zoufale držíš.“

„A pomáhej ti pánbů, až se vybouráš, což se stane, protože se to děje nám všem,“ dodám. „Ale stojíš za to.“

„Jak říkám, vy dvě jste spolehlivá antikoncepce,“ zopakuje Dani. „A stejně tak vaše děti. Nejsem připravená na všechny ty zatáčky a bouračky.“

Nevím, co na tohle říct. „Já myslela, že odsuneme realitu stranou.“

„Máš pravdu. Už žádné vážné řeči. Pojdme si udělat naši první plážovou fotku.“ Rachel se rozhlíží po dece. „Sakra. Nechala jsem foťák v domku.“

„To je důkaz, že opravdu potřebuješ oddech. Zvládnou to.“ Vytáhnu mobil a pobídnu je, ať se ke mně nakloní. „Řekněte *extáze*.“ Všechny radostně zvoláme „Extáze!“ a já pořídím pár skvělých záběrů.

„Hej, Marcusi, slyšels to? Tyhle dámy mají rády extázi.“

Rychle se otočíme a vidíme, že k nám po stezce přicházejí dva muži a dvě ženy.

„Nemluvily jsme o droze,“ objasní Rachel.

„Tak to zbývá už jen jeden druh extáze,“ oduší mladší ze dvou mužů a zahýbá obočím. „Jak se máte, dámy?“ Je statný, plný energie, má krátké vlasy v barvě písku a je mu asi něco přes padesát. Připomíná mi ty charismatické sportovce na střední škole, kteří uměli ostatní zatáhnout do všelijakých potíží a sami z toho vždycky vyvázli bez újmy.

„Skvěle,“ odpoví Rachel a Dani zároveň.

Muž na mě s očekáváním pohlédne.

Zahýbám prsty u nohou. „Mám nohy v písku. Jsem šťastná.“

„Lepší pocit neexistuje,“ odpoví Vojenský sestřih.

„Vy jste ty kamarádky Jacobovy neteře?“ zeptá se starší žena. „Říkal nám, že přijedete.“ Přátelské oči jí stíní blondatá ofina a pod průhlednými bílými šaty je vidět záviděníhodné tělo oděné v bikinách. Nebýt zkrabacené kůže na pažích a jemných vrásek kolem očí a úst, mohla by se vydávat za čtyřicátnici. Ale odhaduju, že je jí přes šedesát.

„To nejsou ony,“ usoudí druhá žena a navzdory zapadajícímu slunci si narovná široký slaměný klobouk. Po zádech jí na modré šaty s ramínky splývají dlouhé tmavé vlasy a vypadá asi stejně stará jako já. „Tento víkend má přece přijet Jacobův syn a holky dorazí ten příští.“

„No jo, máš pravdu.“ Zmatená blondýnka pokrčí rameny. „Namouduši, poslední dobou mám děravou paměť.“

„Poslední dobou?“ Starší z obou mužů na ni mrkne a její koketní úsměv vypovídá o letech škádlení. Ten muž je vysoký, štíhlý a má delší prošedivělé vlasy. Opře si ruce o úzké boky a zadívá se na nás s vážným výrazem ve tváři. „Tohle je soukromá pláž. Víte o tom?“

„Ach *ne*. Promiňte.“ Neobratně se vyškrábu na nohy a Rachel s Dani mě následují.

„Když si nedáte pozor, zatknou vás za nedovolené vniknutí na cizí pozemek,“ řekne Vojenský sestřih.

„Neviděly jsme žádné cedule,“ namítne Rachel.

„Nicky právě koupila domek tady na kopci,“ dodá Dani. „Neměla se o tom její realitní agentka zmínit?“

„Neposlouchejte tyhle šprýmaře.“ Žena oblečená v bikinách mávne rukou a muži se zasmějí. „Myslí si, že jsou vtipní.“

„*Jste* vtipní,“ usoudí Vojenský sestřih.

„Vtipní až běda.“ Brunetka potřese hlavou. „Já jsem Maggie. Mám s tím domem na kopci společnou příjezdovku. Která z vás je ta spisovatelka a moje nová sousedka?“

„To jsem já. Jmenuju se Nicole a tohle jsou moje kamarádky Rachel a Dani. Přijely na týden. Jak víte, že jsem spisovatelka?“

„V Chatemupu toho moc nezůstane bez povšimnutí.“ Maggie ukáže na druhou ženu a muže, který na ni mrkl. „Tohle jsou Aspen a Marcus O'Reillyovi a to je Russ McLean. Všichni bydlí na Oyster Run.“ Nakloní se blíž. „Držte Russe dál od vašeho baráku, ať nezkouší opravit všechno, co ani není rozbité.“

Russ alias Vojenský sestřih natáhne ruku. „Šéf uvítacího výboru plážové rodiny. Rád vás poznávám.“

„Plážová rodina?“ Rachel vytáhne obočí. „Jste všichni příbuzní?“

Ti čtyři na sebe pobaveně pohlédnou. „Jsme rodina, kterou jsme si vybrali,“ vysvětlí Russ. „Tak copak to tady máme? Tři nezadané dámy, které se chtějí trochu pobavit?“

„Jo,“ řekne Rachel. „Dvě,“ opraví ji Dani a já současně s nimi prohlásím: „Ne.“

„Vy jste ale *roztomilá* děvčata.“ Aspen se zachichotá. „Budu hádat. Dani má nějakého miláčka a Rachel a Nicole jsou nezadané?“

„Ano, ale já tento druh zábavy nehledám,“ namítnu rychle.

„Jo, hledá,“ ozvou se Dani a Rachel.

Vrtím hlavou a naši noví přátelé se smějí.

„Spíš stojím o *přátele*,“ vysvětlím. „Před pár lety jsem se rozvedla. Doufám, že jakmile se tady porozhlédnu, poznám zdejší lidi, ale o milostné pletky mi nejde.“

„Chápu,“ odtuší Maggie.

„Tak to jste na tom správném místě, panenko,“ ozve se Aspen.
„Komunita je důležitá pro nás všechny.“

Russ tleskne. „Mám bezva nápad. Pokud nemáte na později jiné plány, moje žena Marlo a já pořádáme malou párty. Nic nóbl, jen nějaké drinky a fajn pokec. Měly byste se k nám připojit.“

„Ano, prosím, přijďte. Bude to legrace,“ zvolá Aspen. „Budeme tam my všichni a taky se můžete seznámit s několika našimi dalšími přáteli.“

Podívám se na Rachel a Dani.

„To zní fajn,“ odpoví Rachel.

„Bezva, a Nicky, vy se můžete seznámit s mým kámošem Millerem,“ řekne Russ. „Ví o tomhle městečku všechno, všechny zná a je to bezva chlápek. Bývalej voják, pomáhá veteránům a vlastní flotilu rybářských lodí.“

Dani vytáhne obočí. „To zní slibně.“

Střelím po ní pohledem, jímž jí sděluju *Klídek*. „Jak říkám, opravdu teď nehledám žádnou známost.“

„Proto se musíte seznámit s Millerem,“ odpoví Russ. „Je taky rozvedený a má tolik starostí, že ani on nemá zájem o pletky.“

Rachel do mě šťouchne, v očích má veselé jiskřičky.

„Tak jo, to zní fajn,“ ustoupím, nadšená spíš ze setkání s příjemnými sousedy, než abych se těšila na seznámení s Millerem. Ačkoli vyhlídka na přítele, který nebude čekat něco víc, vzbudila můj zájem. „Kde a kdy?“

NICOLE

Usuším si vlasy a pak se je asi patnáct minut pokouším zkrotit. Moje kadeře vždycky vypadají nejlíp v den, kdy si je umyju, ale je to dvousečná zbraň, protože s pevnějšími kudrnami se pojí i mohutný objem. Nakonec to vzdám.

Šílené vlasy.

Nanesu si na tváře trochu růže, namaluju oční linky a natočím si řasy kleštičkami, protože jinak budou zašmodrchané. Řasenku díky svým středomořským kořenům nepotřebuju. Jdu se do ložnice obléknout, což není nikdy nic těžkého. Můj styl se za posledních deset let nezměnil. Dávám přednost pohodlí před trendy, a i když si kamarádky myslí, že jsem cvok, přivezla jsem si na celé léto jenom jeden kufr oblečení.

Hodím na sebe kraťasy a kaštanově hnědou halenku se širokými rukávy, která se uvazuje v pase, takže mi zakrývá břicho, a nohy strčím do svých oblíbených kožených bot značky Roxy. Zazvoní mi telefon a na displeji se objeví MÁMA. Když jsem se narodila, rodiče už nebyli nejmladší. S mámou jsme měly vždycky hezký vztah, ale po tátově úmrtí jsme se ještě víc sblížily. Každé úterý spolu večeríme a v neděli večer se díváme na nějaký film.

Přijmu hovor a jdu ven. „Ahoj, mami.“ Kůži mi ovívá chladný větřík a z jednoho domku dole pode mnou se line hudba. Maják na výběžku pevniny vlevo, jehož jsem si dosud nevšimla, vrhá na vodu spršku světla.

„Ahoj, holčičko. Tak co? Jak tam je?“

„Senzačně. Seznámily jsme se s velice příjemnými lidmi a za chvíli k nim jdeme na drinky.“

„Už tam máte přátele? To je bezva, zlato, no a co dům?“

„Perfektní. Není moc velký ani stísněný a je z něj nádherný výhled. Chceš ho vidět?“

„Samozřejmě!“

Přepnu na videohovor a na displeji se objeví její tvář, starší verze mého já. Doufám, že ve čtyřiasedmdesáti budu vypadat tak dobře jako ona, se zářivě hnědýma očima a hustou kšticí kaštanových kadeří prokvetlých stříbrem, které nosí zastřižené nad ramena. Ukazuju jí výhled. „Za denního světla je ještě lepší.“

„Ach, zlatíčko. Moc ti to přeju. Už tě nebudu zdržovat. Jenom jsem se musela ujistit, že jsi v pořádku.“

„Díky, mami. A jak se máš ty?“

„Skvěle a ještě líp, když teď vím, že se dobře bavíš. Pozdravuj děvčata a dobře se bav s těmi novými přáteli. Mám tě ráda, holčičko.“

Když hovor ukončíme, chvíli jen tak dýchám slaný vzduch. Mám zvláštní pocit, že jsem daleko od každodenního stresu, což ovšem nedává smysl, protože moje povinnosti se přece nemění.

Jsem ale jinde.

Nenarazím tady na Tima nebo jeho přátele ani neuvidím lidi, kteří nás znali jako pár. Pořád mě to zneklidňovalo, což si uvědomuju až teď, kdy mi nepřipadá, že se nade mnou vznáší hrozba jako nějaký padouch, co se chystá udeřit. Cítím jiskru nadšení.

Vítej zpátky, stará kamarádko.

Vracím se dovnitř, cestou z ložnice se zběžně podívám do zrcadla a na chodbě křiknu: „Už budeš hotová, Rach?“

„Ano!“ zavolá přes zavřené dveře.

Jdu do kuchyně, kde si Dani prohlíží víno, které jsme koupily. Moje věčně rozčuchaná kamarádka sama přiznává, že povětšinou nosí oblečení pokryté zvířecími chlupy, ale teď, ve světle hnědých

šortkách se zavazováním v pase, bílém úpletovém topu s dlouhými rukávy, který zvýrazňuje její křivky, a v páskových sandálech na klínku vypadá naprosto fantasticky. Po zádech jí splývají lesklé vlnité vlasy, je bezvadně nalíčená a na očích má kulaté brýle s drátěnými obroučkami.

„No to se podívejme, celá vyfešákováná a připravená vyrazit. Vadily ti kontaktní čočky, nebo je to nějaké módní prohlášení?“ Popadnu klíče z kuchyňské linky.

„Módní prohlášení. Odvádí to pozornost od mých úst.“ Vždycky byla rozpačitá ze svého širokého zubatého úsměvu.

„Neblbni. Tvoje pusa je stejně nádherná jako zbytek tvého já, zlato.“

„Já tě *fakt* miluju.“ Zvedne láhev vína z vinice Top of the Island. „Co myslíš, vezmeme tam dnes tohle?“ Při jednom z našich letních výletů před pár lety jsme totiž na Silver Island zašly na prohlídku vinařství a nadchlo nás, když jsme ve zdejších obchodě s alkoholem zjistily, že prodávají jejich vína.

„Skvělá volba.“

„Omlouvám se, že mi to trvalo tak dlouho.“ Po schodech rychle schází Rachel v letních šatech v odstínu mořské modři a barevně sladěných sandálech. „Mohla bych lhát a tvrdit, že jsem dvacet minut telefonovala s Lucy, ale pravdou je, že jsme mluvily jen chvíli. Prostě jsem se nemohla rozhodnout, co si mám vzít na sebe.“

„Beztak bychom ti nevěřily,“ odpovím. „Vypadáš krásně.“

Vydeme ven, a když scházíme z kopce, Rachel prohlásí: „Jsem zvědavá, jestli je Miller tak skvělý, jak tvrdili.“

„Nejspíš. Představuju si starého rybáře s hustým šedým plnovousem a panděrem,“ řeknu.

„A v těch žlutých gumových lacláčích, co nosí chlapi v rybářských člunech,“ dodá Rachel.

„Ať je to kdokoli, bude nadšenej, až uvidí Rach v těch šatech,“ usoudí Dani.

„Já o něj nestojím,“ brání se Rachel. „Je pro Nicky.“

„Dani je ta, co chce někomu říkat tatko.“ Zavěším se do nich. „Jsem tak ráda, že tu jsem s vámi, poznávám nové lidi a nic mě nenutí vypadat nebo se chovat určitým způsobem. Myslela jsem, že budu nervózní, protože moc často nechodím ven...“

„Vlastně *nikdy*,“ opraví mě Dani.

„Oukej, jo. Jde ale o to, že *nejsem* nervózní. Cítím se báječně.“

„No jasně,“ podotkne Rachel. „Byla jsi lvice salonů, než ji v tobě Tim zabil.“

„Tak ještě jednou, řešit vážné věci je na tomhle výletě zakázané,“ prohodím, když dojdeme k Oyster Run. „Podívejte na ty hezké domky.“ Jsou obložené cedrovým dřevem a mají dva vikýře, ale každý dům má jinou barvu dveří a okenic. Zamíříme k tomu s růžovými dveřmi, což je podle Russe barva, kterou má Marlo nejradši.

Russ nás vlídně uvítá a zahaleká: „Jsou tu naše nové známé. Jsem opravdu rád, že jste přišly. Pojdte dál.“

Když vejdu dovnitř, vtáhne mě do objetí. Jsem překvapená, ale přijmu to a Russ pak obejmě i Rachel a Dani.

„Jsem ráda, že jste tady,“ zavolá Maggie, která si nalévá sklenku u stolku s nápoji. Má na sobě stejné šaty, jaké měla předtím.

„Ahoj, děvčata!“ Přes obývací na nás mává Aspen. Je tam s nějakou ženou ve středních letech, která má jahodově blond vlasy, slušivé bílé capri kalhoty a růžovou halenku. „Pojdte se seznámit s Marlo.“

Marlo pozvedne sklenku a my zavoláme „Ahoj“.

„Budou u tebe za minutku, zlatíčko.“ Marcus k nám dokráčí v kratasech a mikině a obejmě mě. „Rád vás vidím.“

„Já vás taky,“ odpovím, když mě pustí a jde obejmout Rachel.

„Jak vroucí přijetí,“ pronese Rachel.

„Jsme parta objímačů.“ Pak Marcus obejmě Dani. „Život utíká rychle. Přátele si drž blízko a nepřátele mimo Chatemup.“